Ч. 206. Второк 27 (14) вересня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч 9 і в п. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Анґлійско-тибетаньский договор.

По занятю Лясси, столиці Даляй Лями, верховного сьвітского і церковного володаря Тибету, Анґлійці уложили з Тибетом догор, який в неприсутности утікшого Даляй Лями підписали єго заступники. Вдоволені тим успіхом Анґлійці уступили з Тибету, а тепер оповіщують зміст заключеного насильно договору.

На вступі анґлійске правительство оправдує виправу на Тибет тим, що Тибет не виконав трактату, заключенего 1890 р. в Калькуті межи Хіною а Анґлією. Дальше слідують точки договору: 1) Тибетанці дозволяють отсим, щоби по мисли першої клявзулї трактату з р. 1890 уставлено граничні камені на границї від Сікіму. 2) Тибетанці дозволяють, щоби окрім в Ятунґ також в Дянце і Котако устроєно торговиці для торговлї межи анґлійскими а тибетаньскими торговельниками після їх узнаня. Анґлія уложить ся з Тибетом що-до зміни всіх точок трактату з 1890 р., які вндають ся прикрими і по заключеню дотичної умови приступить ся до приготовань в Ятунґ, Дянце і Котако. Позаяк Тибетанці зізволили на отворене торговиць в тих трех місцях, то всї набуті Тибетанцями товари в Індиях можуть они продавати істнуючими дорогами. Також можна буде починити зарядженя що до отвореня торговиць в инших також цвитучих торговельних місцях. 3) Що-до зміни таких точок трактату з р. 1890, які потребують зміни, нехай стане окрема умова і Тибет установить урядника з повновластию до переспрaв з анґлійскими урядниками. 4) Товари торговельні, по установленю тарифи межи Анґлією а Тибетом не мають підлягати ніякій иншій вповій оплаті. 5) На дорозї межи індийскою границею а торговицями Ятунґ, Дянце і Ґарток (Котако) не мають бути уставлені ніякі цлові комори. Тибет має направити на тій дорозї небезпечний перевал задля улекшеня подорожи торговельникам і зменшеня трудностий. Тибет має в тих трех місцях установити урядників-тубольців, а установлені також Анґлією урядники мають свою кореспонденцию з цісарским (хіньским) резидентом і иншими хіньскими урядниками пересилати через тих урядників тубольців. Подібні урядники мають бути установлені також в инших цвитучих місцевостях, які стали би отворені для торговлї і з ними має бути заховане те саме поступоване. 6) Позаяк Тибет не слухав трактатів і комісаря обидив несправедливо воєнними акциями, має виплатити Анґлії відшкодоване в сумі пяти міліонів долярів (500.000 фт. штер.) платні в трех річних ратах. В данїй порі Анґлія повідомить Тибетанців, в якій місцевости виплата має бути зложена, або чи може має бути стягана в тибетаньскій сьвятинї в Дардзілінґ (лїтна резиденция віцекороля Індий). 7) В цїли переведеня пунктаций що-до торговельних стаций в §§ 2, 3 і 4 як також забезпеченя точної виплати згаданого в § 6 відшкодованя зі сторони Тибету, займуть анґлійські війска на три роки долину Чумбі, аж торговельні місцевости будуть достаточно забезпечені і відшкодоване наступить цілковито. На случай невиплаченя відшкодованя Анґлія і дальше буде займати долину Чумбі. 8) Всї форти межи границею Індий а Діянце, положені при дорозї, якої уживають торговельники з глубини Тибету, мають бути збурені. 9) Без позволеня Анґлії ніяка тибетаньска територия не може бути чужій державі продана, виарендована або заставлена. Ніякій чужій державі не можна занимати ся адміністрацию тибетаньского правительства, ані звязаними з тим справами. Ніякій чужій державі не буде дозволено урядові і неурядові особи, без огляду на їх заняте, висилати до Тибету задля помаганя в зарядї тибетаньских справ. Ніяка чужа держава не може одержати позволеня на будову доріг або зелїзниць, уставлюваня телеґрафів, або отвираня закопів в Тибетї. На случай, коли би Анґлія позволяла, щоби инша держава будувала дороги або зе-

1)

Росийско-япаньска війна
від початку аж до битви під Ляояном.

(Написав К. Вербин).

1. Вага і значінє росийско-япаньскої війни.

В новійших часах не було війни, котра би в так великім напруженю держала увагу цілого сьвіта, як війна росийско-япаньска. Навіть такі великі давні війни европейскі як трийцятьлїтна і війни наполеоньскі, або з новійших француско-німецка з 1870/1, котрі полишали по собі значні зміни в Европі, не дадуть ся порівнати з теперішною росийско-япаньскою, бо ся послїдна представляє нам не лиш борбу двох держав, двох народів з їх суперечними інтересами, але ще й творить так сказати би нову добу в історії розвою людскости. Як би она й не закінчила ся, а то річ певна, що она стане ся новою вихідною точкою для дальших подій на далекім Всходї а може навіть і в самій Европі.

Характеристикою сеї війни суть передовсім два головні моменти: до борби станули два народи, немов репрезентанти двох окремих частий сьвіта, Европи і Азії, заходу і всходу і двох зовсім ріжних від себе культур, европейско-християньскої і азийско-поганьскої. Але то не культурна веде ся борба. До війни виступив новий нарід, про котрий в Европі лиш мало що було доси звістно. Нарід той, Японці, здавен давна високо культурний, зміркував борзо, що настали часи поступу, в котрих застоя рівная ся майже народній смерти. Японці зрозуміли добре, що їх культура, хоч і як висока, не зможе устояти ся супротив поступу европейскої культури і длятого взяли ся з цілою силою волї, з цілою енерґією, присвоювати собі всї здобутки европейскої культури і так в короткім часї, бо за неповна пів сотки лїт переобразували ся в нарід поступовий в дусї европейскої культури та вступили в ряди народів білої раси.

В противности до Японців знайшла ся Росия. Держава тота з европейскою культурою і цивілїзациєю лякає ся того поступу, який ширить ся в цілім сьвітї і о скілько може, замикає ся від него. Певно що й сила обставин змушує єї по части до того; але добре понятий інтерес держави і народу вимагає того, щоби ту силу обставин о скілько можна ломити і стреміти до всесторонного поступу. Верховодячі круги в Росиї не зважали на то. Замість на основі поступу ставити ширші і глубші основи держави, они уважали за найважнїйшу задачу державну лиш то, щоби за помочию заборів чужих земель розширяти границї держави. Так настала у внутрішнім розвою застоя, а розширюване границь довело остаточно до війни, котра прибрала тепер також характер борби поступу з застоєю. Се поясняє нам ту обставину, що навіть росийска поступова суспільність покладає всю свою надію на сю війну і єсть глубоко о тім переконана, що она доведе до важних внутрішних змін в Росиї. Чи ся надія оправдає ся, то инше дїло.

Але ось в чім найважнїйша річ: заборча полїтика великих держав европейских, в першім рядї, розуміє ся, полїтика Росиї зазнала страшенного погрому. Вже дотеперішні побіди Японців мусїли отворити очи другим народам в Азії і они будуть мусїли тепер самі старати ся присвоїти собі здобутки европейскої культури, скоро схотять ставити успішний опір европейским заборцям. Не без обави споглядають длятого на ту війну приятелї Росиї, особливо Німці, а навіть і дотеперішні союзники Японців Анґлійці, котрі боять ся того, що на случай повної побіди Японців готова схаменути ся цїла монґольска раса і виступити против Европейців, а що найменше опанують метки і проворні Японці всї торги на далекім Всходї. Німці а за ними й Росияни, котрі вхопили ся клича німецкого цісаря о „жовтій небезпечности", не перестають страшити нею весь сьвіт, а Росияни хотїли би навіть поставити ся в очах Европи яко защитники від тої небезпечности. Япаньска праса длятого старає ся виказати безосновність того страшеня і доказує, що не може бути обави, щоби Японці розрухали 400 міліонів Хінців і стали їх проводирями против Европейців і Американців. Відносини Японців до Хінців суть лиш торговельні; о забори хіньскої землї їм не розходить ся, а коли Европейці і Американці хотять самі цивілїзувати Хінців, щоби відтак мати більшу користь з торговлї з ними, то самі собі перечать, коли говорять о якійсь жовтій небезпечности. Японці не мають иньшої

лїзниці, закладала телеґрафи, або отвирала копальні, то на власну руку докладно розслїдить переведене предкладаних умов. Нїяку земску власність анї ґрунт, містячий мінерали або цінні металї не можна чужій державі анї заставити, анї виарендувати анї продати. 10) Граничний комісар Янґ і Даляй Ляма підпишуть і припечатають той договор дня 1. вересня 1904 р. З обох примірників договору, анґлїйского і тибетаньского, має уважати ся анґлїйский рішаючим.

Новинки.

Львів дня 26 го вересня 1904.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував професора V-ої ґімназиї у Львові, Йосифа Староміського, директором ґімназиї в Дрогобичи. — Окружним лїкарем в Янові іменований др. Йосиф Маркль, окружний лїкар в Городжанці великій.

— **Перенесеня.** Дирекция почт і телеграфів перенесла официяла почтового Брон. Спернеля зі Львова до Сянока, а почтових асистентів Северина Вайдовского і Іпол. Войновского зі Львова до Домброви.

— **Нова зелїзниця.** Міністерство зелїзниць удїлило радї надзираючіїї зелїзницї Львів-Яворів у Львові на один рік дозволу на ведене по мисли істнуючих приписів вступних технїчних робіт для льокальної зелїзницї від стациї Яворів через Кобильницю і Ляшки до получення зі стацією Сурохів або з иншою догідною точкою при шляху зелїзниць державних Ярослав-Сокаль.

— **Нова складниця почтова** буде відкрита з днем 1 жовтня с. р. в Ставчанах, городецкого повіта.

— **Нещастна пригода.** Селянин з Рісни польскої, Тома Ворчивьский, дістав ся в пятницю по полудни на двірци зелїзницї черновецкої під копита власних коний, котрі его дуже сильно покалїчили в голову і груди. Поготівле тов. ратункового подало ему першу поміч.

— **Огнї.** З Перемишлян доносять: Дня 14 с. м. вибух пожар в Соловій, тутешного повіта і знищив 5 селяньских загород разом зі всім сегорічним збіжем. Шкода обчислена на 10.000 кор. Причина пожару незвістна. При ратованю свого майна попарила ся селянка Юлїя Ґалецка дуже сильно на цїлім тїлї.

— **Кроваза родинна драма** лучила ся оногди в селї Воли старискій, яворівского повіта. Тамошний селянин Олекса Хрупа в сварцї з тестем Михайлом Курнїєм, вхопив зелїзні вили і побив ними так сильно Курнїя, що той по 4 годинах помер. Убийника арештувала жандармерия і відставила до повітового суду в Яворові.

— **Значна крадїж.** До львівскої полїциї надійшла в пятницю з Грималова телеґрафічна вість о великій крадежи, доверщеній там на шкоду тамошного лат. пароха о. Валенти. Покрадено лїхтарі, канделябри і столове срібло значене буквами А. В.

— **Велика бійка.** З Будапешту доносять: В селї Висковцї, в Хорватиї, прийшло в часї забави в коршмі до бійки між нїмецкими а хорватскими селянами. Хорвати окружили коршму і стріляли з револьверів. Кілька осіб погибло, 20 есть тяжко ранених. Коршму збурено.

— **Цікаві хлопцї.** З Кракова доносять: Перед кількома тиждними щезло з Подґуржа під Краковом 2 хлопців: 14-лїтний Мечислав Малик і 7-лїтний Севастиян Губицкий. Зажурені родичі поробили всякі можливі заходи, аби віднайти пропавші дїти. однако всьо було безуспішне і можна було здогадувати ся, що хлопцї упали жертвою якогось нещастя. Аж оногди до краківскої дирекциї полїциї надійшла з Угорщини урядова телеґрама, що в селї Турань, коло міста Св. Мартина, задержано двох хлопцїв, а то Мечаслава Малика і Севастияна Губицкого з Подґуржа коло Кракова. Хлопцї кажуть, що вибрали ся в дорогу і хотїли дійти там, де є тепер велика війна Япанцїв з Росиянами. По дорозї живили їх люди.

— **Пятнистий тиф.** З Ожидова доносять, що ширить ся там в страшний спосіб пятнистий тиф. Доси було 17 случаїв.

— **Погорівша церков.** З Теребовлї доносять: В селї Кровиницї погоріла сими днями тамошна деревляна церков. Огонь вибух від того, що дїти бавили ся під церквою сїрниками. Шкода виносить 2.000 К і не була обезпечена.

— **По смерти жебрачки.** В Бреславі в Прусах померла недавно стара жінка, котра від 20 майже лїт жила з милостинї. В хатї помершої, котра складала ся з двох комнат, найдено великі стоси мішків повних сухарів, котрі діставала яко милостиню і не могла з'їсти. Сухари ті важать більше як 10 сотнарів. Найдено ще більше як 200 фляшинок з лїкарствами, котрі померша діставала на кошт міста, але їх не уживала. В куфрах найдено гарне біле, декотрі річи були навіть шовкові, а вкінци найдено 1636 марок, між тим около 1000 в золотї.

Телеграми.

Петербург 26 вересня. Ґенерал Сахаров телеґрафував дня 24 с. м. до ґенерального штабу: Нинї не було нїякої зміни на поли війни.

Чіфу 26 вересня. Пароход, котрий прибув сюди з Дального, привіз вісти о атаку Япанцїв дня 19 с. м. на Порт-Артура. Атак тревав

цїли як лиш жити в згодї зі всїма народами. Япаньский нарід не знає ріжницї між Азиятами а Европейцями; они для них лиш чужинцї а ріжницю видумали лиш самі Европейцї.

Але які би й не були погляди на росийско-япаньску війну, о еї вазї і значіню можна нинї лиш в приближеню і теоретично говорити; аж еї конець і дїйстні еї наслїдки зможуть показати еї правдиву вагу і значіне.

2. Які були безпосередні причини сеї війни?

Кождий безсторонний мусить признати, що причину до сеї війни подала сама Росия і полїтика держав европейских. Як Япанцї по війнї в 1894 р. помирили ся з Хінцями, се поправдї не повинно було нїчого обходити держав европейских, скоро мир той не нарушав їх інтересів. А він таки дїйстно не нарушав. Мимо того держави европейскі спротивили ся тому, щоби Япанцї задержали здобутий Порт Артур і півостров Ляотун, але они не противили ся тому, коли опісля Росия взяла згаданий півостров і кріпость вїби на 25 лїт в посесию від хіньского правительства. Се стало ся головною причиною теперішної війни. Росия не могучи отворити собі дороги на море через Босфор і Дарданеллї в Европі, хотїла на далекім Всходї видобути ся на море а до того треба їй було догідного, незамерзаючого порту над Тихим океаном. До того надавав ся найлїпше Порт Артур а з ним і півостров Ляотун. На жадане держав европейских, іменно же Нїмеччини і Франциї мусїла Япанія уступити ся Росиї. Не Япанія Росиї, але Росия війшла в дорогу Япанії. Япанцї уважали ся тим не лиш покривджені в своїй военній чести, але й загрожені в своїх народних інтересах; побачивши тепер перед собою так небезпечного противника як Росия, зміркували они, що скорше чи пізнїйше не обійде ся без війни, та й стали лагодити ся до неї.

Анґлїйскі полїтики зміркували також дуже добре, на що заносить ся і постановили скористати з нагоди. Щоби тим лекше ослабити Росию і тим певнїйше забезпечити собі верховодство в Тибетї, заключила Анґлія з Япанією дня 30 сїчня 1902 слїдуючу угоду:

„1. Обі держави, заключаючі угоду, признавши спільно независимість Хіни і Кореї, заявляють, що не мають нїяких аґресивних намірів в нїякім з обох тих країв. Але що обі держави мають на оцї свої окремі інтереси, з котрих інтереси Великої Британії відносять ся головно до Хіни, а Япанія крім своїх інтересів в Хіні має також в особливо високім степени інтереси политичної, торговельної і промисловоі натури і в Кореї, то заключаючі угоду сторони признають, що кождій з них має бути дозволено взяти ся до таких способів, які показали би конечними, щоби боронити тих інтересів, скоро би їм загрожувало аґресивне поступоване якоїсь другої держави або непокої в Хінї та на Кореї і що з того виходить конечність для обох заключаючих угоду сторін вмішати ся задля охорони житя і майна підданих своєї держави.

„2. Коли би або Велика Британія або Япанія була запутана в обороні своїх дотичних, в горі описаних інтересів у війну з якоюсь иншою державою, то друга сторона має держати ся строгої неутральности і старати ся не допустити, щоби инші держави брали участь у ворожім виступованю против еї союзника.

„3. Коли би в сїм случаю якась инша держава прилучила ся до ворожого поступованя против того союзника, то друга сторона поспішить їй на поміч і буде вести спільно з нею війну та заключати мир у взаїмнім порозуміню.

„4. Заключаючі угоду сторони годять ся в тім, що нїяка з них не питаючи другої, не буде запускати ся в окремі умови з другою державою на шкоду наведених повисше інтересів.

„5. Коли же би після погляду Великої Британії або Япанії згадані повисше інтереси були все таки загрожені, то оба правительства подадуть то собі взаїмно до відомости в спосіб основний і безвзглядний.

„6. Тота угода має зараз увійти в житє, скоро лиш буде підписана і позіставати в силї через пять лїт від дня еї підписання."

Кождий, хто лиш трохи познакомлений з ходом полїтики на далекім Всходї, здогадає ся зараз, що Анґлія лишила Япанії зовсім вільну руку в Кореї, обіцяла ся на случай війни Япанії з Росиєю держати ся строгої неутральности, і піти Япанії на поміч в такім случаю, коли би Франция схотїла піти Росиї на поміч. Так отже поправдї вже з початком 1902 р. заносило ся на війну Росиї з Япанією і длятого не можна нїяк казати, що ся війна вибухла зовсім несподївано. Не можна сего тим більше казати, що в слїд за анґлїйско-япаньскою угодою настала була францускo-росийска угода в справі всхідній, котрої однакож не оголошено публично.

Япанцї зачали від тепер лагодити ся вже таки на добре до війни. Чи росийска диплёматия того не виділа, чи Росия собі то легковажила, чи одно й друге, годі знати. Кажуть, що росийский посол в Токіо таки дїйстно не знав і не видів того, що лагодить ся. Він послав своєму правительству успокоюючі вісти, а в наслїдок того зброєне Росиї поступало лиш дуже поволи. Росия, що правда, висилала свої войска і военні кораблї на далекий Всхід, але не в такій мірі, як тоґо було потреба, а верховодячі круги в Петербурзї були того переконаня, що мала і „малої вартости" Япанія не важить ся зачепити велику і могучу Росию. До того ще цар особисто противний був війнї, хоч впливове его окружене готове було до неї.

Тимчасом, як сказано, Япанцї тихцем лагодили ся до війни. В цьвітни 1903 р. відбула ся в Кобе велика ревія фльоти, котра мала між иншими показати народови морску военну силу

звиж 50 годин. Після поголосок мали Японці займити два або три менші форти коло Кінваншан. Страти японські незначні.

Порт Саід 26 вересня. Російскі кружляки „Петербург“ і „Смоленьск“ ждали тут на дозвіл забраня такої скількости вугля, яка вистала би на подорож до Бізерти. Вчера мали відплисти ті кораблї до Либави.

Токіо 26 вересня. (Бюро Райтера). Як зачувати, Японці займили шість фортів другої оборонної лінії під Порт-Артуром. Надія скорього здобутя кріпости збільшила ся.

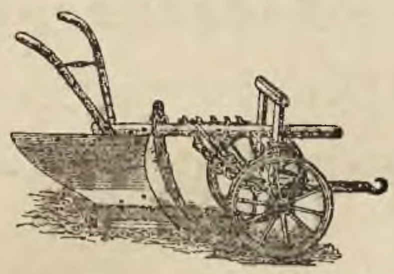
Петербург 26 вересня. Куропаткім телеґрафував вчера до царя: Нинї не було ніякої зміни в розложеню наших войск. По кількадневній студени настало знов тепло. Стан здоровля войск добрий.

Петербург 26 вересня. Командант виленьского военного округа ґен. Ґріпенберґ іменований командантом другої манджурскої армії, яку мають утворити войска вислані тепер з Европи. Цар вислав при нагоді іменованя Ґріппенберґа обширне письмо до него, в котрім підносить конечність утвореня другої армії.

Берлин 26 вересня. „Berliner Tageblatt“ доносить з Токіо, що Ояма розпочав знов загальний похід і відкинув козаків, котрих Куропаткін вислав на розвіди. На полудне від ріки Гун стоять ще незначні сили російскі. Патрулї обох японьских крил підходять вже під Телін.

Петербруг 26 вересня. В міністерстві маринарки не вірять ширеним за границею вістям, немов би кружляки „Россія“ і „Громобой“ з торпедовцями виплили з Владивостока. Міністер маринарки такої відомости доси не одержав.

НАДІСЛАНЕ.

До відомости всїх Вп. Господарів.

Господарі, хто з вас знае, що Іван Плейза вирабляе? — Ріжні плуги і сїчкарнї, дуже міцнї, дуже гарні, млинки, рала наймоднїйші, до ужитку найздібнїйші! Та ще й тано; тож тра знати з ким найлїпше гандель мати:

Чужий пхае що найгірше, а говорить, що найлїпше. Коби гроші в руки взяти: йди мя — каже — позивати! — Час нам собі руки дати та й чужих не спомагати. Най не їдять білу булку, а до неі й нашу курку; нехай роблять, як ми робим, коло поля гною ходим! Наші гроші в нас тримаймо; чужим в гандель не даваймо! Чейже аґент плуг не робить; на готовім він заробить.

На щож в двое нам платити, коли можем ощадити. Турка близько Коломиї, там робітня е й до нинї: Іван Плейза не в кермуе, кожду річ він сам пробуе. Він вас, братя, не вшукае, бо він Христа віру мае. А хто чого сам не знае, най лиш его поспитае; він на складї усе мае цїнник даром посилае. Хто раз купить, буде знати, що у Плейзи мож дістати все найлїпше, найдешевше, тай ще другим 'ме казати, що найлїпше купувати: у

Івана Плейзи

в Турцї під Коломиею.

і так освоїти его з гадкою війни. Звичайний буджет маринарки, котрий ще в 1895/6 р. виносив 5 міліонів енів, підвисшено на 1902/3 р. аж на 21 міліонів. Японьска праса зачала була розписувати ся широко о японьскій военній маринарці та порівнувала еї з маринарками других держав. Рівночасно почали були ширити ся якісь глухі вісти про зброенє Росиї у всхідній Азиї і про еї впливи в Кореї. Не вияснена позістала доси справа якогось великого підприемства рубаня лїсів над рікою Ялу в Кореї, котрого душею мав бути тайний радник царский Безобразов, а до котрого мали були приступити з великими капіталами навіть якісь великі князї російскі. Російскі дипльоматиї удало ся було виробити у корейского правительства концесию на то підприемство, а то занепокоїло було вже Японців, котрі зачали вже були побоювати ся на добре о страту впливу в Кореї на користь Росиї.

Перший виразний натяк на війну появив ся був в престольній бесїдї, яку японьский цїсар відчитав був при відкритю парляменту дня 12 мая 1903 р. Там було сказано між иншим: „Ми поручили міністрам держави предложити кілька конче потрібних жадань і проектів законів, що відносять ся до викінченя оборони краю і піднесеня добробиту народного.“ Одна анґлїйска ґазета, виходяча в Токіо, підхопила була ті слова цїсаря і вказала на то, що они вимірені яко погроза против Росиї, чому Анґлїя певно спротивить ся. Ґазета тота дістала остережене взглядно заказ, щоби не втягала в дискусию особу цїсаря, а поправді, щоби не писала о якихсь приготовленях против Росиї. В червни вже розійшла ся була чутка о висланю японьского войска до Кореї, що однакож показало ся було неправдою. Занепокоєнє ставало щораз більше, аж остаточно з початком серпня розійшла ся чутка, що межи японьским а російским правительством розпочали ся якісь переговори в справі Манджуриї і Кореї.

І дійстно; з початком серпня 1903 р. розпочали ся переговори межи Петербургом а Токіо. Росия обовязала ся була супротив хіньского правительства і держав европейских, що уступить ся з Манджуриї, скоро там настане спокій і ніяка сусїдна держава не буде тому на перешкодї. В Манджуриї поправдї ворохобні й не було, а Японія анї ніяка инша держава не думала забирати Манджурию або викликувати там якісь непокої; мимо того хоч визначений реченець вже давно був минув, Росия не хотїла відкликати звідтам свого войска. Японці зачали тим непокоїти ся, припускаючи зовсїм справедливо, що Росия готова задержати Манджурию на всї часи, що було би дуже небезпечно для Японії. Японьский посол в Льондонї Гаяші сказав був свого часу: „Росия в Манджуриї значить загроженє еєствованю нашого народу. Ми будемо всякими способами противити ся посїданю сеї провінциї і зважимо ся на все, щоби до того не допустити. Росия, що правда, прирекла уступити ся з Манджуриї, але ми вже не віримо російским обіцянкам. Минувшість оправдуе наше недовіре“.

Огже, як сказано, розпочали ся переговори, але російске правительство старало ся їх о скілько можна як найдовше проволїкати, а тимчасом старало ся укріпити свое становище в Манджуриї і Кореї. Нема майже сумнїву, що в сїм часї відгравав важну ролю царский намістник, адмірал Алексієв і що то він може ще в спілцї з кількома великими князями, злегковаживши собі Японців і не маючи докладних інформаций о станї річий в самій Японії, дораджував не спішити ся з уступленем з Манджуриї та противив ся податливости супротив Японії. Зарозумілому віцекоролеви і верховодячим в Росиї кругам не могло то ніяк поміститн ся в голові, що хтось взагалї в сьвітї, а тим більше така мала Японія і нарід без такої культури, як російска, посьміе визвати могучу, Росию до бою; а хоч і визве, то пропаде!

(Дальше буде).

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави руской, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави руској, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Залїщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Залїщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави руской, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідае: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).